6815

Serviciul-Mondial

Buletin internaţional de informaţii asupra problemei jidoveşti

APARE DE DOUA ORI PE LUNA IN 19 LIMBI
germană / engleză / franceză / rusă / italiană / ungară / spaniolă / olandeză
română / daneză / norvegiană / suedeză / sârbă / croată / bulgară / greacă
ucraineană / polonă / arabă

R 122741

IV/21-22 Editura în Frankfurt/Main Ediţia I-a şi a II-a Noembrie 1943

CONŢINUTUL: 1. Trădarea Angliei şi dedesupturile ei. – 2. Rolul Iudei la trădarea Ducelui. – 3. Din mlaştina de corupţie jidovească în Statele Unite ale Americei. – 4. Manopera nereuşită a lui Stalin. – 5. Ştiri scurte din lumea întreagă.

K/0075

Trădarea Angliei şi dedesupturile ei

de **Horst Seemann**

Chestiunea jidovească e tot atât de veche ca şi jidovimea însăşi. In toate timpurile neamurile au suportat jidanii ca ferment al descompunerii; toate bunurile etnice şi toate culturile înfloritoare erau deströmate şi distruse în mod sistematic de către ei, astfel că nicioadată nu lipseau încercările de a soluţiona problema jidovească într'un mod sau într'altul.

In timp ce astăzi, Germania reprezintă exemplul şi protagonistul dissimilaţiunii şi în sfârşit al excluderii definitive a jidovimii din spaţiul european – şi anume din punct de vedere ideologic şi practic –, statele inamice, tolerând şi sprijinind chiar acţiunea de deströmare etnică a jidovimii, pun în joc însăşi existenţa lor naţională.

Când, în anul 1939, Anglia, fără a ţine în seamă încercările de înţelegere propuse de Führer, a declarat războiu Germaniei, ea a comis un act greu de înţeles pentru omul german; căci el vedea doar în Anglia o naţiune care e cel puţin într'o măsură destul de considerabilă de sânge german şi mai ştia că în timpurile trecute pătura conducătoare engleză cunoscuse prea bine principiile de vieaţă germane, ca de pildă angajarea şi responsabilitatea în faţa poporului său. Decurgerea evenimentelor războiului a arătat însă dedesupturile acestei conduite neobişnuite. Astăzi noi cunoaştem influenţele dominante în structura spirituală-sufletească a Angliei, şi care au condus la urma urmelor la trădarea deschisă şi neîndoioasă faţă de Europa.

In discursul său de deschidere al Institutului pentru cercetarea problemei jidoveşti, din Frankfurt am Main, în anul 1941, Reichsleiterul Alfred Rosenberg pornea dela memorandul devenit istoric al conducătorului sionist Theodor Herzl născut în Budapesta, către lordul Landsdowne, în care întreaga jidovime era oferită de el ca agent în serviciul Marii Britanii:

„Anglia capătă dintr'o singură lovitură" – declara atunci Herzl – „zece milioane de supuşi ascunşi însă devotaţi, care sunt răspândiţi în toată lumea, lucrând în toate domeniile de profesiuni. Ei vând ace şi aţă în toate domeniile de profesiuni. Ei vând ace şi aţă de cusut în multe sate mici din Răsărit; în acelaşi timp însă ei se găsesc şi în marile întreprinderi de comerţ, în industrie, la bursă; ei sunt şi învăţaţi, artişti şi jurnalişti şi multe altele. Ei se vor pune cu toţii la un singur semn la dispoziţia măreţei naţiuni, care le aduce un ajutor solicitat de multă vreme. Pentru marinimia sa şi pentru influenţa sa Anglia primeşte zece milioane de agenţi... De-ar recunoaşte numai guvernul englez cât de valoros este să câştige pentru sine poporul evreesc."

Astfel, în anul 1917 Anglia se asigură prin declaraţia lui Balfour de zece milioane de agenţi din toată

BIBLIOTEKA

lumea, ale căror planuri şi acţiuni nefaste au cotoprit toată viaţa şi cugetul poporului englez şi au aruncat popoarele într'un al doilea războiu mondial. Deci, lucrurile au ajuns atât de departe că jidanii au adus întregul popor englez sub controlul lor făcându-l instrumentul intereselor jidoveşti de dominaţiune mondială.

Jidanii au cucerit Anglia în mod sistematic şi s'au aşezat în poziţiile cele mai importante ale ţării. După ce poziţia lor era destul de consolidată şi după ce opinia publică engleză devenise îndeajuns de aservită jidovimii, ei determinară Anglia să declare – sub pretextul că ar trebui să scutească statele mici de „poftele imperialiste ale Nazismului" – războiu Germaniei. Evoluţia de mai târziu a războiului a şi dovedit apoi, că Anglia era destinată să fie protagonistul bătăliei sângeroase preconizate în scopul obţinerii şi asigurării definitive a dominaţiunii mondiale jidoveşti, căreia avea să-i urmeze apoi Statele Unite, care se găseau pentru moment neutre.

Politica jidovească a Angliei şi a Statelor Unite, legaliza în acelaşi timp şi colaborarea cu Uniunea Sovietelor, stând deasemenea sub tutela jidovească şi fiind egală ba chiar exemplară prin toate metodele sale de agitaţiune pentru „lupta comună pentru libertate şi demnitate omenească".

Dedesupturile ipocriziei arătate într'o măsură deosebit de accentuată de Anglia dela izbucnirea războiului şi în acelaşi timp ale brutalităţii ei barbare, ne apar acum mai clare ca oricând, dacă ne gândim la rolul pe care jidovimea l-a jucat în Anglia încă dela începutul secolului al 17-lea. Evoluţia exterioară a acestei interpenetraţiuni semite, se poate rezuma pe scurt în următoarele:

Sub domnia dictatorului puritan Oliver Cromwell şi după o epocă mai îndelungată de lipsa de jidani – Eduard I decretase, precum se ştie, în anul 1290 expulzarea tuturor jidanilor din Anglia – un număr mare de jidani imigra în anul 1655 din nou în Anglia; din motive religioase şi practice nu li se opuse de astă dată nicio rezistenţă. Dictatorul englez profita mult din capitalul şi din relaţiunile internaţionale ale jidanilor, în timp ce jidanii – ţinând seama de ocaziunea bine venită ce li se oferea acum – **stiură să cucerească pentru ei şi în timp relativ scurt toate poziţiunile strategice ale vieţii engleze. Ei reuşiră să angajeze cu succes puterea mondială engleză în creştere, pentru scopurile lor de dominaţiune mondială.** După cucerirea economică a ţării şi după interpenetraţiunea jidovească a spiritului englez, urmară atacuri directe în politica engleză, mai ales prin manoperele jidanului Benjamin Disraeli, ajuns mai târziu Earl of Beaconsfield. El se născuse în anul 1804, trecuse la 1817 la creştinism şi intrase deci fără dificultăţi în viaţa publică a Angliei. Încă în anul 1837 el fu ales în Parlamentul britanic, iar în anul 1837 el deveni primul prim-ministru evreu al Angliei. El reuşi să câştige cu totul aprobarea reginei Victoria, pentru politica sa de imperialism jidovesc. El nu se sfiieşte să laude în mod obraznic, atât în discursurile cât şi în scrierile sale, calităţile „deosebite" ale rasei jidoveşti. In romanul său „Tancred of the new Crusade" (apărut la Londra în 1847, Ediţia B. Tauchnitz, Volumul I) el scrie între altele:

„Dacă şi marea familie omenească este mult îndatorată faţă de jidani, atunci poporul englezesc trebue să-i mulţumească mai mult decât oricare alt neam."

Anglia deschise larg porţile sale lăsând să intre mii şi mii de Jidovi în teritoriile sale şi în Insula Britanică. **In nicio ţară din lume ei (Jidovii) nu se desvoltau atât de bine ca în Imperiul Britanic a cărui toleranţă unică reprezintă un sprijin deosebit pentru activitatea lor şi pentru spiritul lor inventiv. Anglia este singura ţară, care acordă cetăţenilor săi evrei posibilitatea şi ocaziunea de a ocupa îndeletniciri şi posturi diplomatice şi politice până la rangul cel mai înalt. In Palestina şi în India regele Angliei a fost reprezentat de un evreu, iar totdeauna când este vorba de chestiuni inalte de stat, se cere şi sfatul evreilor."** (Heinrich York-Steiner, în revista lunară „Menorah", Viena, Cuetul 9, Septembrie 1928.)

Astăzi Churchill este acela care – până acum scurtă vreme un duşman neînduplecat al bolşevismului astăzi o unealtă docilă în mâna conspiratorilor mondiali iudeo-plutocraţi – apare ca admirator al criminalilor recidivişti iudeo-bolşevici proclamând menirea lor de a „aduce lumii pacea, fericirea şi buna stare." Urmând principiul: cine domină minţile oamenilor, acela stăpâneşte şi trupurile lor, jidovimea era mereu interesată să-şi câştige o poziţie dominantă în toate domeniile evoluţiei culturale a lumii noastre. Astfel Jidovii reuşiră să influenţeze şcolile înalte, administraţia de stat, jurisprudenţa, în sfârşit arta şi literatura. Deasemenea presa, radio, filmul, şi teatrul se găsesc în mâna lor. In fine prin dominarea sistemului comunicaţiilor şi al transmisiunilor de ştiri ei controlează şi conduc întreaga opinie publică după bunul lor plac. In lucrarea sa „The alien menace" scriitorul A. Lane arată încă pe la 1934 că se poate observa de câtva timp că în Anglia obiceiurile, moravurile şi tradiţiile vechi încep să capete un aspect nou. „Străinii (adică Jidovii) strică tineretul nostru şi creează în mijlocul nostru un element periculos şi dăunător."

Legăturile strânse existente între jidovime şi între pătura conducătoare engleză – care în vremurile trecute reprezentase într'adevăr o elită politică – au început în realitate încă din vremea lui Cromwell. La baza puritanismului lui Cromwell se afla Calvinismul. După teoria predestinaţiunii promulgată de către Calvin, Dumnezeu a făcut în fiecare om odată pentru totdeauna „alegerea sa bine cuvântată" primindu-l sau refuzându-l a priori şi fără de revocare în graţia sa. Drept semn exterior pentru graţia lui Dumnezeu, care se îndreaptă în favorul unui om, se consideră faptul că el are succes în acţiunile vieţii sale, că devine om cu stare sau chiar om bogat. De aici se explică „religiozitatea" ipocrită şi îngâmfarea englezului „din clasa conducătoare" ca şi atitudinea sa cu totul asocială faţă de „omul de pe stradă". Religiozitatea sa nu înseamnă altceva, decât primirea bucuroasă a unui lucru de sine înţeles şi în acelaşi timp convingerea că sărăcia nu este decât o urmare a păcatului. Această atitudine derivă într'adevăr din Vechiul Testament. Jidovimea vede în bogăţie un semn vizibil al harului Dumnezeului ei. **Dar odată cu aceasta s'a făcut începutul colaborării dintre pătura conducătoare din Anglia şi dintre jidovime,** iar din aristocraţia de odinioară, din domnia nobililor, luă naştere domnia celor bogaţi, dominaţiunea plutocraţiei.

Această calitate de „aleşi ai Domnului" pe care şi-a atribuit-o pătura plutocrată, a evoluat apoi în acea tendinţă de imperialism mondial britanic urmând parola: „Stăpânirea Angliei este stăpânirea lui Dumnezeu", sau – cum o scria chiar ziarul „Times" la 1 Octombrie 1937 – lozinca de speţă caracteristică Vechiului Testament: **„Marea Britanie este Israil, iar Avraam este tatăl rasei britanice.** „Englezii se cred prin graţia lui Dumnezeu, poporul ales pe acest pământ şi prin ordinea cerească, poporul ales să conducă politica lumii peste toate neamurile acestui glob. Acest crez le este insuflat mereu prin instituţiuni şi învăţături întocmite în special în acest scop. Astfel după preceptele organizaţiei British-Israel, pe a cărei listă de onoare se găsesc numele membrilor casei regale engleze, a nobilimii, a marilor demnitari bisericeşti şi a multor generali şi admirali vestiţi, Englezii ar reprezenta poporul ales pe acest pământ, fiindcă ei ar fi urmaşii de sânge ale celor zece seminţii ale lui Israel, dispărute; o teză deci, care a fost „dovedită" prin mijloacele pseudo-ştiinţifice cele mai rafinate în multe scrieri şi articole, ca de pildă:

„Credinţa Englezului că el ar fi un fiu al celor zece seminţii pierdute ale lui Israil, acordă şi astăzi încă sprijinul ei fundamental acelei politice engleze, care începe la Uganda şi se termină cu declaraţia Balfour." (Cheskel Zwi Klötzel, în prefaţă cărţii lui Menasse ben Israel: „Salvarea jidovimii", Berlin, 1919.)

Cu acest „crez" Anglia a cucerit lumea întreagă; el stă deasupra a tot ce e bun şi rău, deasupra tuturor mijloacelor care sunt absolut indiferente, numai dacă ele conduc la ţinta dorită de tendinţa de expansinne britanică. In acest sens Anglia a terorizat şi a subjugat popoare întregi, a ucis sute de mii de oameni sau i-a lăsat să moară de foame. Când în anul 1649 dictatorul Cromwell plecă în Irlanda pentru a înnăbuşi răscoala Irlandezilor, vreo 600 000 de Irlandezi muriră prin sabia Englezilor şi prin foame; afară de aceasta Cromwell sili peste 50 000 de oameni să emigreze din ţară, iar el vându singur mii de fete irlandeze ca sclave în coloniile englezeşti. Acelaşi Cromwell sărbătorea apoi acest eveniment în parlamentul britanic, prin cuvintele pline de religiozitate ipocrită: „Şi acum întrebaţi-mă, cine a îndeplinit această operă evlavioasă? Nu a fost puterea noastră, a fost însuşi spiritul Domnului. Domnul ni l-a dat în mâna noastră. „Cu asemenea argumente pseudo-religioase, Anglia ştie să se mândrească de bestialităţile ei comise împotriva Burilor şi a Indienilor.

Cu această atitudine, Anglia nu a reuşit numai să hipnotizeze însuşi poporul său, ci aproape toate popoarele Europei, mai ales fiindcă ea obişnueşte să se servească întotdeauna de parole amăgitoare ca: „Luptă pentru libertate, demnitate şi democraţie" şi altele. In războiul actual, au căzut jertfă amăgirilor ei mai întâi Polonii, apoi Norvegienii, Belgienii, Olandezii, Francezii, Jugoslavii, Grecii şi aşa mai departe. Lupta gigantică a Führerului pentru menţinerea păcii europene, a însemnat pentru Englezi „teroarea unor barbari atei şi brutali" cărora ca „părliţi" ce sunt, nu trebue să li se acorde decât dispreţul. Incercările repetate ale Führerului pentru înlăturarea războiului aerian asupra populaţiei civile, fură sabotate în mod perfid; dimpotrivă Englezii răspunseră întrebuinţând aviaţia lor aproape exclusiv pentru bombardarea populaţiei civile din oraşe. In acelaşi timp conducerea politică şi religioasă britanică, ştiu sa deslănţue o adevărată cruciadă în contra Germaniei national-socialiste. Toate rugăciunile duminicale şi toate predicile rostite de pe amvoanele bisericilor engleze, nu serveau decât unicului scop de a trata cu variaţiuni mereu noi, vechea temă a cruciadei împotriva „Nazismului" şi de a crea în sânul poporului englez o strae de spirit, care să-i facă incapabili de a judeca raţional asupra adevăratelor cauze ale războiului actual. „Nicăeri sentimentul superiorităţii proprii nu s'a putut cristaliza atât de precis într'o teorie clară despre calitatea de „aleşi ai Domnului" ca la Englezi, care elaborată până în cele mai mici amănunte şi documentate la fiecare punct, le serveşte în sprijinul şi în justificarea politicii lor practice." (B. W. Segel, în cartea „Adevărul", Viena, 25 Aprilie 1930.)

Pentru a face din identitatea intereselor materiale şi spirituale un fundament întangibil al dominaţiunii mondiale jidoveşti, jidovimea din Anglia a realizat şi o asimilare sistematică de sânge. Comercianţi jidovi îmbogăţiţi în Anglia, luau în căsătorie englezoaice, iar englezii se căsătoreau cu fiicele parveniţilor Jidovi. Cercetări minuţioase au dovedit într'o mulţime de cazuri penetrarea sângelui jidovesc în pătura engleză. Putem spune că din punct de vedere al sângelui, pătura conducătoare engleză a Marii Britanii este astăzi cu totul infectată cu sânge jidovesc. In gazeta jidovească „Forwerts" din New York, Jidovul Wladimir Jabotinsky scria la 19 Iulie 1939 următorale: **„Noi le-am dat Englezilor cartea lor, le-am dat Biblia, legile şi ştiinţa, le-am mai dat sângele din vinele noastre, iar din acest amestec a eşit nu numai un singur bărbat mare din rândurile lor."**

Prin această tactică şi această accentuare a religiozităţii urmând preceptele Vechiului Testament, jidovimea a ştiut să-şi aservească din ce în ce mai mult poporul englez, pe care-l utilizează astăzi ca avantpost pentru realizarea intenţiilor sale de subjugare a lumii întregi. Prin interpenetraţiunea psihică şi fizică a jidovimii, Anglia trebuia să devină duşmanul de moarte al poporului german, iar toate eforturile Führerului de a ajunge la o înţelegere paşnică cu Anglia trebuiau să eşueze.

„Numai un singur popor corespunde din orice punct de vedere imaginii biblice a lui Israil... acesta este Imperiul Britanic şi Statele Unite ale Americii de Nord... In războiul mondial ce va veni, Israil va con-

Acest războiu mondial este lupta lui Iuda împotriva Europei

duce popoarele ce luptă pentru Dumnezeu impotriva alianţei popoarelor ce luptă contra lui Dumnezeu."
(„The National Message", Număr special din Decembrie 1937, din revista organizaţiei „British-Israel World Federation", London.)

Astăzi Anglia luptă impotriva Germaniei şi impotriva tuturor popoarelor care se opun tendinţelor imperialiste englezeşti, adică jidoveşti şi care doresc o vieaţă naţională şi socială autonomă şi sănătoasă, pe baza stimei reciproce şi cu excluderea oricărei influenţe dăunătoare din afară.

In schimb Anglia luptă în acest război, numai şi numai pentru asigurarea unui viitor parazitar pentru un strat jidovesc şi jidovit de lipitori, care rostesc în bisericile englezeşti rugăciuni de fariseu şi în acelaşi timp îşi dau frâu liber instinctelor lor bestiale, terorizând şi omorînd populaţia civilă a Europei cu escadrele lor de bombardiere.

Ei doresc instituirea acelei judeocraţii, care reprezintă egalizarea şi uniformizarea tuturor acelora care poartă un obraz omenesc.

Imperialismul şi Universalismul religios al Angliei, precum şi imperialismul comunist al aliatului său din Kreml, au una şi aceeaşi rădăcină: Jidovimea.

In ciuda tuturor planurilor de distrugere judeo-plutocrato-bolşevice Europa, marele rezervor de cultură, milenară nepieritoare, merge înspre o epocă nouă de creaţiune. Va fi prea târziu când Anglia îşi va aminti de cuvântul Führerului, că la sfârşitul acestui război, nu Germania nici aliaţii săi vor fi doboriţi, ci acele ţări şi popoare rătăcite, care s'au vândut Jidovimii.

(Serviciul Mondial)

Rolul jidovimii la trădarea Ducelui

Ziarul „Berliner Börsenzeitung", Nrul 496 din 21 Octombrie 1943, publică un reportaj interesant despre dedesupturile iudeo-masone ale trădării comise de Badoglio, din care rezumăm următoarele:

„In Italia Jidovii au avut o influenţă covârşitoare asupra pregătirii trădării impotriva Ducelui, impotriva poporului italian şi impotriva aliatului său de arme german", constată postul de emisiune al guvernului republican fascist al Italiei, într'unul din comentariile sale. Oratorul postului de emisiune ne aminteşte întâi despre originea internaţională şi despre înrudirile de sânge ale jidovimii din Italia, precum şi despre legăturile lor intime cu plutocraţii ţărilor anglo-americane şi cu franc-masoneria internaţională. Până la începutul regimului fascist, Italia se găsea sub completa stăpânire a lojii masonice, care la rândul ei lucra exclusiv în interesul jidovimii. Numărul mare de Jidovi între oamenii de Stat italieni din acel timp, oameni care în faţa judecăţii istoriei s'au dovedit mai mult dăunători decât folositori ţării, dovedeşte că în Italia jidovimea, deşi redusă din punct de vedere cantitativ, a avut întotdeauna o influenţă mare. Un număr mare de gazete şi de reviste de tiraj mare au fost înfiinţate de evrei, reprezentând mai deschis sau mai în ascuns interese exclusiv jidoveşti. Cu privire la atitudinea Ducelui şi a Fascismului faţă de Jidovi, postul de emisiune declara că imediat după preluarea puterii, Mussolini a însărcinat pe cunoscutul luptător pentru puritatea rasei, Giovanni Preziosi, cu executarea unui referat asupra problemei semite din Italia. Insă în urma influenţei curţii şi a franc-masoneriei, acesta din urmă a fost înlocuit cu masonul Giacomo Acerbo, care s'a mai înconjurat şi cu o serie de colaboratori jidovi. Acesta a fost începutul trădării de mai târziu. Cu aceasta s'a sabotat deocamdată orice încercare de a rezolva în mod radical problema jidovească în Italia fascistă. Masoneria şi jidovimea lucrau mai departe mână în mână în scopul îndepărtării celui ce era duşmanul lor cel mai periculos: Mussolini. Atentatele impotriva Ducelui din 1923, 1924, 1925 nu erau decât o urmare a acestei colaborări. Dar şi încercările ulterioare ale regimului fascist de a rezolva chestiunea jidovească, au fost sabotate de către aceleaşi cercuri.

După izbucnirea războiului dintre Germania şi Franţa în anul 1939, loja „Marele Orient" din Paris a elaborat un plan pentru „eliberarea Italiei", în care provin trei mijloace de acţiune: 1. Uciderea lui Mussolini, 2. Iniţiativa regelui Italiei şi a armatei, 3. Pierderea războiului de către Italia. Numai unul din aceste trei mijloace – declară memoriul francmason – va fi în stare să „elibereze" Italia din „strânsoarea fascistă". In lumina acestor destăinuiri ne putem explica uşor atitudinea masonului de gradul 33, Pietro Badoglio, care, folosindu-se de postul său de şef al Marelui Stat Major italian, a făcut tot ce se putea face pentru a sabota eforturile Italiei Fasciste în acest război. Astfel era un fapt hotărît înainte, ca Italia să piardă războiul ei împotriva Greciei. Abia intervenţia Germaniei, a pus capăt acestei manopere masone. Atunci unealta masoneriei şi a Jidovilor, Badoglio, trebui să se decidă pentru un alt drum hotărît de loja „Marele Orient". Trebuiau să intervină acum regele şi generalii armatei italiene, iar Mussolini trebuia să dispară.

Astfel" – încheie oratorul postului fascist italian – **„istoria acestei trădări este caracterizată în toată evoluţia ei. Că acest plan diabolic nu a reuşit nici de astă dată de deplin, Italia o datoreşte încă odată intervenţiei decise a Germaniei aliate, prin care patria italiană adusă de Jidovi şi de masoni până aproape de ahis, a putut fi salvată în ultimul minut dela pieire."**

In numărul viitor al revistei noastre „Serviciul Mondial", vom aduce un reportaj nou al amicului nostru italian, Preziosi, în care se vor trata amplu dedesupturile judeo-masone ale trădării lui Badoglio.

(Serviciul Mondial)

Din mlaştina de corupţiune jidovească în Statele Unite ale Americii

In Statele Unite a luat naştere o problemă nouă a locuinţelor, în strânsa legătură cu politica de înarmare, dusă de ani de zile de preşedintele Roosevelt şi de clica sa jidovească. Cu câtva timp înainte de izbucnirea acestui război, au fost înfiinţate în Statele Unite – din iniţiativa lui Roosevelt şi a omului său de încredere jidov, Bernard Baruch – multe fabrici de armament noi, iar alte fabrici, ce lucrau pentru industria de război, fură mărite în mod considerabil şi numărul lor de lucrători înmulţit de câteva ori. Din cauza lipsei de locuinţe, oraşele în general aşezările omeneşti din regiunile industriale, refuzau să mai primească miile de oameni care veneau împreună cu familiile lor, pentru a munci în aceste fabrici astfel înmulţite şi mărite.

Desigur că în programul iniţial al lui Roosevelt „New Deal", se prevăzuse în mod generos şi înfiinţarea de aşezăminte omeneşti noi, în locul numeroaselor cartiere de mizerie existente în regiunile industriale americane. Prin aceste promisiuni, precum şi prin altele conţinute în programul „New Deal", menite să ridice standardul de vieaţă al marilor masse de muncitori americani, Roosevelt a ştiut să amăgească timp îndelungat mulţimile de sub conducerea sa şi să le câştige pentru el. Când însă preşedintele văzu îndeplinite scopurile sale politice, el nu se mai gândi să ţină promisiunile făcute poporului american, ci se puse de acord – pe după spatele cetăţenilor săi şi pe cheltuiala lor – cu clica plutocrată şi judeo-americană.

Atât capitalismul internaţional de speţă judeo-americană, cât şi finanţa jidovească, începură să câştige – mai ales după ultima alegere a lui Roosevelt ca preşedinte – sume fabuloase din industria de război.

In schimb marile masse de muncitori rămaseră în pagubă. Pentru a nu deveni şomeri, oamenii erau siliţi să lucreze în industria de război pentru un salariu derizoriu. De promisiunile lui Roosevelt din „New Deal" nu mai era vorba. Astfel se instituiră de pildă 16 comisii, destinate să studieze şi să elaboreze planuri pentru construirea de locuinţe noi în toată America. Membrii comisiunilor, în majoritate Jidovi, erau bine plătiţi şi trăiau în bogăţie şi lux. Dar cu aceasta se şi terminase toată problema edilitară. Nu se clădea nici o singură locuinţă.

In ultimul timp, conducerea îşi aduse deodată aminte de aceste 16 comisii şi – aproape doi ani după intrarea Americii în război – le însărcină din nou, să încerce a da lucrătorilor americani din industriile de război, posibilitatea de a locui în mod mai omenesc. Preşedinta tuturor acestor comisii deveni Jidoavca Rosenman, soţia consilierului juridic al preşedintelui, Samuel Rosenman. Jidoavca Rosenman a primit deci însărcinarea de a ordona, ca să se întocmească planurile de construcţii, să se aducă materialul de construcţie necesar, pe scurt de a finanţa această întreprindere pe cheltuiala statului. Ne putem uşor închipui cât de mare e libertatea, de care dispune Jidoavca, pentru a-şi satisface scopurile ei de îmbogăţire personală şi în ce măsură ea va face uz de calitatea ei pentru a asigura consângenilor ei semiţi, posturi importante în comisiile ei edilitare. Insă miile de muncitori americani şi familiile lor vor mai aştepta mult şi bine ca să li se facă locuinţe, fiindcă aceste comisiuni jidovite până în măduva oaselor, vor zăbovi până la limita extremă cu rezolvarea problemelor ce li s'au impus. Iar dacă se va întâmpla odată ca să se construiască într'adevăr locuinţele promise, muncitorii vor putea constata, că materialele întrebuinţate vor fi exclusiv de cea mai proastă calitate, deoarece comisarii jidovi de locuinţe, în cap cu Jidoavca Rosenman, vor fi ştiut să întrebuinţeze cea mai mare parte a fondurilor puse la dispoziţie de stat, pentru umplarea buzunarelor lor proprii şi că tot profitul rezultat din construirea locuinţelor va mai mări încă fondurile firmelor jidoveşti însărcinate cu executarea construcţiilor.

Jidancei Rosenman i se oferă deci ocazia de a păşi pe urmele ilustrului ei soţ Samuel, prietenul şi consilierul preşedintelui Roosevelt. Acest Jidov fusese sfetnicul preşedintelui de astăzi, încă din vremea când acesta era guvernator la New York. El este colaborator la primul program al lui Roosevelt, faimosul „New Deal". Capitolele privitoare la problema locuinţelor au fost redactate de aceeaşi femeie care astăzi este soţia lui şi în acelaşi timp preşedinta comisiilor de locuinţe. Se mai ştie că Samuel Rosenman a fost şi judecător la Curtea supremă de judecată a Statului New York; el este un membru al „trustului intelectual" de sub conducerea preşedintelui şi autorul unei serii de discursuri prezidenţiale. Recent acelaşi Jidov Rosenman, a fost numit consilier juridic intim al preşedintelui Roosevelt.

El mai este acelaşi Rosenman, care cu puţină vreme înaintea izbucnirii războiului, a fost amestecat într'o afacere murdară de petrol.

„Să nu se uite niciodată că poporul jidovesc reuneşte într'un amestec straniu şi neobişnuit, ferocitatea bestială cu o îndemânare ne mai pomenită de a minţi, şi că astăzi mai mult ca oricând, el se simte chemat de a supune lumea întreagă la jugul său sângeros."

Adolf Hitler: „Mein Kampf", pag. 750.

In anul 1937 Jidovul Blaustein, în calitatea sa de acţionar al societăţii de petrol panamericane, a intentat proces împotriva societăţii Standard Oil Company, în care el se găsea în acelaşi timp ca acţionar principal, acuzând-o de delapidare de fonduri, de complot şi de risipă. Rosenman dădu, în anul 1940, curs acestei cereri, hotărînd că societatea Standard Oil a prejudiciat interesele societăţii-filiale a ei, fiind astfel dăunătoare intereselor acţionarului ei Blaustein. După hotărîrea juridică Blaustein avea dreptul să ceară o despăgubire de 70 milioane dolari. Deoarece însă Standard Oil nu se simţea întru nimic vinovată, ea apelă împotriva acestei sentinţe. La apel sentinţa lui Rosenman fu răsturnată de majoritatea judecătorilor Curţii Supreme, care acuză pe Rosenman de abuz de putere în demnitatea sa de judecător, pentru interesele unei afaceri murdare de petrol.

(Serviciul Mondial)

Manopera nereuşită a lui Stalin

Se ştie că acum câteva luni, Stalin a publicat un decret pentru reinfiinţarea bisericii ortodoxe în Uniunea Sovietelor şi a instituit pe mitropolitul Sergius în postul de Patriarh. Imediat presa americană şi engleză a început să adreseze imnuri de laudă lui Stalin pentru „mărinimia" sa, încercând să dovedească cititorilor, că de acum înainte Uniunea Sovietelor a devenit un organism de Stat pe deplin democratic, care nu mai are nimic comun cu teroarea bolşevică şi cu asasinatele în massă ale temutei GPU. **In realitate însa reinfiinţarea bisericii ortodoxe în Uniunea Sovietelor şi înscăunarea mitropolitului Sergius în demnitatea de Patriarh, nu reprezintă decât o manoperă politică abilă a lui Stalin, destinată să arunce nisip în ochii opiniei publice engleze şi americane, precum şi a opiniei străinătăţii neutre.** Căci acest truc al lui Stalin, nu are nimic de a face cu libertatea religioasă. Dedesupturile pur politice ale reinfiinţării bisericii ortodoxe sovietice, rezultă clar şi dintr'un memoriu a 19 mari demnitari bisericeşti ai nou reinfiinţatei biserici, semnat între alţii chiar de însuşi Patriarhul Sergius. In acest apel, publicat în ziarul „Isvestija", creştinii tuturor ţărilor sunt chemaţi „să presteze, în acest război mondial împotriva lui Hitler, eforturile cele mai mari pentru apărarea bunurilor spirituale ale Creştinătăţii, pentru libertatea bisericii creştine, precum şi pentru libertatea întregii omeniri.

Ziarul mai publică apoi o scrisoare a episcopilor bisericii ortodoxe, în care aceştia aduc lui Stalin mulţumirile lor cele mai călduroase pentru atitudinea binevoitoare a guvernului sovietic faţă de noua biserică ortodoxă.

Semnificativ pentru lipsa totală de scrupulozitate a propagandei britanice, este faptul că acest apel pur politic, cu rezonanţe de farsă bufonă, a fost răspândit cu ajutorul agenţiei de presă iudeo-britanice Reuter, la 20 Septembrie 1943, în toată presa mondială.

Insă, a face din Stalin şi din Jidovii săi apărătorii creştinătăţii şi a drepturilor şi libertăţilor omeneşti, ar însemna pur şi simplu răsturnarea adevărul pe dos. Există oare o minciună mai grosolană şi mai obraznică decât această afirmaţie? **Cum stăm cu situaţia a libertăţii creştine şi a libertăţii omeneşti în Uniunea Sovietică jidovită, aceasta s'a putut vedea cel mai bine cu ocazia omorurilor în massă, executate de comisarii jidovi ai GPU-ului la Katyn şi la Winniza, precum şi la milioanele de oameni nevinovaţi omoriţi de bestiile bolşevice în toţi anii de domnie sovietică. In această ordine de idei, mai putem adăuga şi omorurile bestiale executate asupra a mii de preoţi catolici şi de calugăriţe, în timpul războiului civil din Spania, în anii 1936–1939 precum şi hecatombele de Spanioli antibolşevici executaţi de agenţii comunişti din Spania.** Lanţul neîntrerupt de crime şi de uciderii în massă ale bandiţilor iudeo-bolşevici, patronate şi ordonate de 25 ani încoace de către potentaţii din Kreml, stau în faţa lumii întregi ca nişte facle strigătoare la cer. Aceste fapte au atâta greutate, încât ele nu pot fi şterse nici de cei mai abili şi perfizi scribi, nici de oarecare publicaţiuni ale agenţiei iudeo-britanice Reuter, nici de apelul marionetelor politice ale lui Stalin, îmbrăcate în haine episcopale. Opinia publică mondială cunoaşte prea bine grimasa satanică a bolşevismului jidovesc. Incercarea grosolană a lui Stalin şi a „demnitarilor" săi bisericeşti, de a caracteriza bolşevismul ca luptător pentru libertatea bisericii creştine şi pentru libertatea omenirii întregi, nu poate fi luată în serios.

Totuşi, nimic din aceste fapte nu a fost în stare să împiedice pe veneratul episcop de York, Dr. Garbett, de a urma unei invitaţii a Patriarhului Sergius şi de a veni la Moscova – şi anume în calitate de şef al unei delegaţiuni de demnitari ai bisericii engleze – spre a sublinia în mod viu simpatiile bisericii anglicane pentru noua biserică ortodoxă din Uniunea Sovietică. Insuşi capul bisericii anglicane, Arhiepiscopul de Canterbury, Dr. Temple, a avut proasta idee de a declara cu această ocazie la 15 Septembrie 1943 – după cum rezultă din Nrul 429 al ziarului „Baseler National-Zeitung" din 16 Septembrie 1943 – că această călătorie a lui Garbett reprezintă „o piatră de hotar pe drumul colaborării anglo-sovietice. Arhiepiscopul de York s'ar fi întrepus de multă vreme pentru o înţelegere mai bună între Anglia şi Uniunea Sovietică – declară acelaşi demnitar bisericesc – şi de aceea el ar fi cel mai potrivit reprezentant al bisericii anglicane la Moscova. Scopul acestei vizite, ar fi un schimb viu de vederi precum şi consolidarea definitivă a raporturilor dintre cele două biserici.

Dr. Garbett s'a întors între timp din călătoria sa la Moscova şi ne pare interesant faptul că în faţa reprezentanţilor presei engleze el a declarat că în Uniunea Sovietelor, există astăzi ca şi mai înainte multe organizaţiuni ateiste. Dat fiind că aceste organizaţiuni sunt finanţate cu sume mari din partea guvernului sovietic, afirmaţiunile lui Garbett înseamnă o recunoaştere indirectă a faptului că reînfiinţarea bisericii ortodoxe în Uniunea Sovietelor, ordonată de Stalin nu este decât o reclamă destinată să inducă în eroare opinia publică mondială şi să arunce în acelaşi timp o mântăluţă creştină-democratică pe umerii bestiei bolşevice. **In realitate în Uniunea Sovietică domină astăzi ca şi eri, aceeaşi teză decretată de Lenin: Religia este opiu pentru popor.**

Biserica anglicană însă s'a înjosit – prin călătoria episcopului de York la Moscova – la rolul de paj docil al politicii brutale a lui Stalin. Eforturile ei ridicole de a înfăţişa în faţa lumii Uniunea Sovietelor în postura de instituţie de stat creştină-democratică vor eşua în mod lamentabil. Manopera politică a lui Stalin nu a reuşit. (Serviciul Mondial)

Ştiri de pretutindeni

Franţa

Conducătorul mişcării franciste din Franţa, Marcel Bucard, vorbind în faţa unei adunări de protest împotriva teroarei aeriene şi împotriva atentatelor criminale asupra unor membri ai mişcărilor conduse de Doriot, Marcel Déat şi Bucard, ţinută recent la Paris, a constatat că singura vină a teroarei aeriene deslănţuită împotriva oraşelor franceze, o poartă numai jidovimea mondială. El a cerut deci transportarea tuturor Jidovilor ce mai trăiesc astăzi în Franţa, în oraşele bombardate.

*

Spania

Revista săptămânală „El Español" ce apare în Spania, aduce un reportaj larg despre „supra-guvernul jidovesc" în care acţionează ca forţe motrice în scopul pretenţiunilor de dominaţiune mondială jidovească, în afară de membrii francmasoneriei, în prima linie şi organizaţia răspândită mai ales în America de Nord, cunoscută sub numele de B'nai B'rith. Acest mare stat major iudaic – precum îl denumeşte gazeta spaniolă – dispune de o reţea de comunicaţiuni întinsă peste tot globul şi exercită prin membrii săi o influenţă deosebită în toate ţările, mai ales în Statele Unite.

Italia

Postul de emisiune al guvernului fascist-republican se ocupă în mod detaliat cu problema jidovească din Italia, pe care o consideră drept problema cea mai importantă a Fascismului actual. In trecut legile antisemite nu ar fi fost aplicate în Italia decât foarte superficial. **In realitate Jidovii au susţinut serviciul de spionaj englez şi american, ei au fost autorii morali şi spirituali ai trădării faţă de Germania.** După lovitura de stat a lui Badoglio, Jidovii au organizat jafuri şi au asmuţit spiritele spre răscoală. Astfel de pildă, literatul jidov Pitigrilli a aţâţat populaţia civilă din Turin, să asalteze consulatul general german din localitate. Astăzi Fascismul are misiunea de a îndepărta Jidovii în mod definitiv din Italia.

*

In rapoartele ofiţerilor englezi despre starea de lucruri din Italia de Sud ocupată de trupele engleze şi americane, se subliniază că negustorii jidovi fac acum afaceri formidabile cu bunuri furate din magaziile fostei armate italiene.

Bulgaria

Poliţia bulgară a reuşit să prindă doi Jidovi, care încercaseră să se sustragă legii pentru protecţia statului, trecând averile lor în mod imaginar unor Bulgari. Jidovul englez MacLiberio din Sofia, trecuse toată fabrica sa de lemn de placaj împreună cu toate instalaţiunile ei, în valoare totală de 6 milioane Lewa, pe numele unui Bulgar; acelaşi lucru l-a făcut şi Jidovul Arojo cu tot inventarul şi cu toate capitalurile fabricii sale de produse zaharate, reprezentând o valoare de peste 600.000 Lewa. Poliţia a dispus arestarea ambilor bandiţi jidovi şi sechestrarea averii lor în folosul statului bulgar.

Orientul apropiat

Recent au sosit la Teheran 3.000 de Jidovi polonezi veninând din Uniunea Sovietelor şi care vor fi expediaţi în lunile viitoare în Palestina; cu alte cuvinte o inundare suplimentară a spaţiului vital arab cu Jidovi.

*

Cu ocazia sfârşitului serbărilor Ramadanului, Marele Muftiu al Ierusalemului a îndemnat, într'un discurs rostit la radio, pe toţi Mohamedanii, ca să continue lupta lor împotriva dominaţiei teroriste anglo-iudaice, afirmând cu această ocazie, că pentru Arabi şi Mohamedani nu poate fi concepută o uniune pan-arabă la care să nu aparţină şi Palestina.

„Dacă Mişcarea Naţional-Socialistă vrea să vadă excluderea bolşevismului mondial şi a jidovimii mondiale ca forţă de distrugere, din toate ţările europene, atunci ea execută prin aceasta, munca preliminară cea mai grea, absolut necesară pentru realizarea unor stări de pace şi armonie în Europa."

Alfred Rosenberg, în lucrarea: „Luptele ideologice produc oare duşmănii între state?"

„Nu de astăzi ci de pururea, în tot timpul şi sub toate regimele, toţi domnii, toţi bărbaţii de stat ai României, toţi acei ce poartă un interes viu pentru ţara lor, s'au preocupat de necesitatea de a opri exploatarea poporului român printr'un alt popor străin lui, prin jidovi."

Mihail Kogălniceanu, 1869.

Statele Unite

Editorul revistei „Forul jidovesc" care apare la New York, Jidovul Rosengarten, a declarat că **numai acea pace va fi durabilă, care va fi dictată de pe muntele Sinai, de pe care Moise a decretat pe vremuri cele zece porunci ale Vechiului Testament. Numai din acest loc se va dicta pacea mondială.** – Cum va arăta această pace mondială dictată de Jidovi, ne putem uşor imagina dacă ne gândim la discursurile şi la scrierile agitatoare ale scribilor englezi şi americani de rasă semită şi la condiţiunile de armistiţiu impuse clicei lui Badoglio pentru Italia.

*

Pentru noul împrumut de război publicat în Statele Unite, ministrul de finanţe american, Henry Morgenthau, a primit, prin intermediul, şefului comisiei de cumpărări sovietice în Statele Unite, Beljew, o „scrisoare de recomandaţie" din partea lui Stalin către cetăţenii USA-ului. In această scrisoare Stalin cere poporului american, ca el să sprijinească prin subscrierea în masse la noul împrumut de război, puterea militară sovietică, în acelaşi fel precum o face şi poporul sovietic, nu numai prin muncă, ci şi prin semnarea de împrumuturi de război.

Recent Jidovul Morgenthau a supus congresului american spre aprobare un plan nou de impuneri, care prevede o ridicare considerabilă a impozitelor de stat.

Atsfel jidovimea din USA exploatează, cu sprijinul moral al lui Stalin, massele poporului american, pentru a finanţa acest război dus numai în interesul jidovimii mondiale.

*

Revista americană „News Week" anunţă că Uniunea Sovietelor intenţionează – în cazul că va câştiga victoria – să deporteze zece milioane de lucrători germani calificaţi, pentru un timp de zece ani de muncă silnică în Siberia. Redactorul principal al revistei, Raymond Moley, se bazează în această afirmaţie pe mărturia profesorului jidov din Moscova, Varga, care aparţine anturajului mai intim al lui Stalin. – Un plan de „pace" cu adevărat jidovesc, dar a cărui executare depinde oricum de armata germană şi de cea a aliaţilor săi, care vor şti să împiedice în mod definitiv realizarea lui.

*

Predilecţia preşedintelui Statelor Unite, Roosevelt, pentru consilieri intimi aparţinând cercurilor jidoveşti, s'a manifestat din nou cu ocazia numirii Jidovului Herbert Lehman, fost Guvernator al Statului Federal New York, în demnitatea de asistent personal al preşedintelui Satelor Unite.

Lehman aparţine acelei clici de fondatori ai organizaţiei „American Jewish Comitee", a cărei menire este „să protejeze drepturile jidovilor din lumea întreagă şi să asigure viitorul jidovesc"; el mai este şi membru conducător al ordinului B'nai B'rith.

(Serviciul Mondial)

Lucrări româneşti asupra judaismului, comunismului şi francmasoneriei

1.	Ion Lahovari	La question israélite en Roumanie	Bucureşti 1869
2.	C. N. Atak	Jidovii la congresul din Berlin	Bucureşti 1878
3.	X.	Talmudul Schulchan-Aruch	Bucureşti
4.	Vasile Conta	Discurs rostit în Camera Deputaţilor	Bucureşti 1878
5.	Verax	La Roumanie et les Juifs	Bucureşti 1903
6.	Radu Rosetti	Pentru ce s'au răsculat ţăranii	Bucureşti 1907
7.	Gh. Bogdan Duică	Ovreii pământeni şi subpământeni	Bucureşti 1913
8.	Dr. Alexe Bănăţeanu.....	Invăţăturile Rabinilor	Bucureşti 1915
9.	Bogdan Petriceiu Hajdeu....	Talmudul	Bucureşti 1916
10.	Virgil Andronescu	Cine sunt, ce vor?	Constanţa 1901

Director: Kurt Richter. Redactor-şef: Erich Schwarzburg. Adresa: „Welt-Dienst", Frankfurt am Main, Postschliessfach 600. Abonamentul: pe jumătate de an 3 RM, pe un an 6 RM; pentru România: pe jumătate de an 100 de lei, pe un an 200 de lei. A se menţiona ediţia în limba dorită. / Plăţi: în Germania la: Dresdner Bank, Depositenkasse H, Frankfurt a. M.; sau Postscheckkonto Frankfurt a. M. nr. 6201; în România la: Rumänische Bankanstalt, Bucureşti, str. Lipscani 31-33, pentru Dresdner Bank, Frankfurt a. M., Conto nr. 49537; în Ungaria la: László Levatich, Postsparkassenkonto nr. 40703, Budapesta; în Danemarca la: Kopenhaga, Postscheckkonto nr. 24905; în Suedia la: Stockholm, Postscheckkonto nr. 4277; în Finlanda la: Kansallis Osake Pankki, Helsinki, conto nr. 49537, Dresdner Bank, Frankfurt a. M. / Reproducerea permisă şi chiar dorită, dar numai cu menţionarea sursei (Serviciul Mondial, Frankfurt a. M.) şi trimiterea a 3 exemplare justificative.